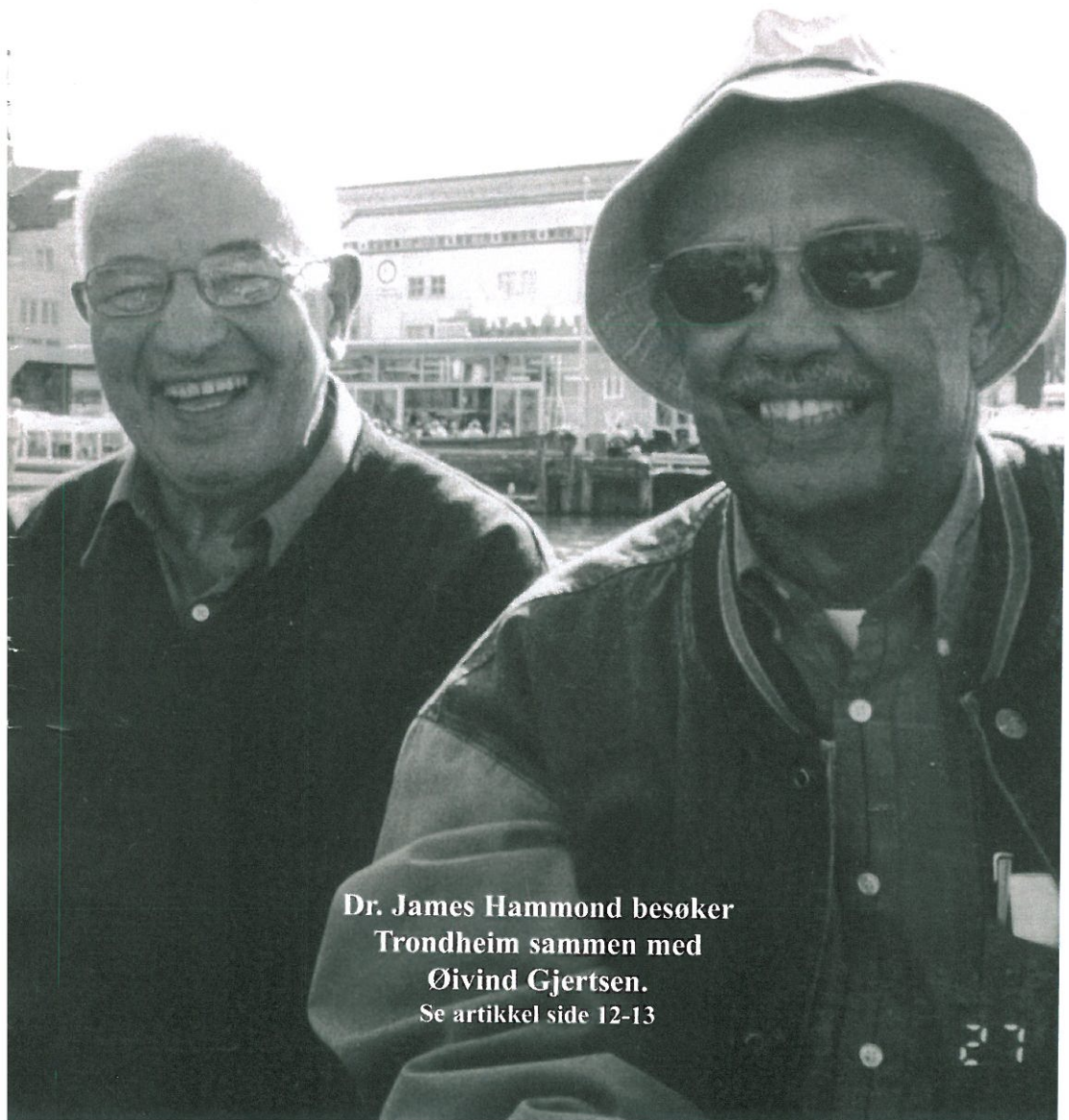

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2009 - 20. årgang

Dr. James Hammond besøker
Trondheim sammen med
Øivind Gjertsen.
Se artikkel side 12-13

PENSJONISTFORENINGEN

Perioden 2007-2009

Av Rolf H. Kvinge

Enten vi liker å høre det eller ikke, er det en kjensgjerning at det i dag er en nokså stor del av Adventistsamfunnets medlemmer i Norge som er pensjonister. Nå er det ikke å legge skjul på at vi er en utsatt gruppe, i det personer vi i mange år har satt pris på, etter hvert blir borte. Men håpet om gjensyn, når vår Herre kommer, gir likevel mening med tilværelsen.

SOMMERSTEVNER

To sommerstevner er avvirket i denne perioden, et i Danmark og et i Norge. Samarbeidet med vår danske søsterforening har så langt fungert veldig bra. Det er slik at nordmenn liker å komme til Danmark og dansker finner også gjerne veien til Norge. Fra den 14. -19 august 2007 var vi om lag 150 eldre adventister som var samlet på "Hotell Limfjorden", nær byen Thisted på Jylland. Hovedtalere var Niels Erik Andreassen, rektor ved Andrews University, Mich. USA og pastor Finn Myklebust fra DNU. De norske deltagerne hadde ansvaret for et kveldsmøte der temaet var: "Norges historiske forhold til Danmark og Den Vest Nordiske unions historie". Det var de tidligere rektorene Kjell Elvejord og Reidar Reierson som var hovedtalerne under møtet. Under formann Bent Nielsen ledelse ble stevnet vellykket og vi reiste hjem beriket både i troen og med fellesskapet vi hadde opplevd.

I 2008 møttes vi igjen til et seniortreff. Denne gangen var møtestedet Skogli Helse og Rehabiliteringssenter, Lillehammer. Samlingen var lagt til 15-20. Juli. Hovedtemaet var "Forsoningen i Jesus Kristus". Det var unionens formann, Tor Tjeransen, som fra dag til dag, på en inspirerende måte la dette betimelige emnet frem for oss. Varaordføreren i Lillehammer ønsket oss alle velkommen til Olympiabyen. Og med Skoglis utmerkede fasiliteter, førsteklasses og god vegetarisk mat og en hyggelig betjening, ble også dette stevnet vellykket, Besøkende fra USA, sang og musikk krefter som stilte opp hver kveld, turer til Bjørnstjerne Bjørnsons hjem på "Aulestad" og hoppbakken på Lillehammer, satte i sin helhet spiss på stevnet. Skogli kan sikkert en annen gang også bli stedet for et sommertreff for våre eldre.

ÅRLIGE VÅR OG HØST TREFF

Vi har i inneværende periode arrangert fire slike treff i tillegg til dette treffet hvor vi også har generalforsamling. 22. april 2007 møttes vi i Moss Adventkirke med teologen Per Frick Høydal som foredragsholder. I forkant av dette treffet avvirket vi vår regulære generalforsamling. Fra i hovedsak å være en forening for pensjonerte misjonsarbeidere, ble det fattet vedtak om å innby alle pensjonerte Syvendedags - adventister i Norge til å bli

Vi koser oss med deilig mat på høsttreffet i Sandefjord Advenkirke.

medlemmer. Navnet ble nå forandret til "Syvendedags Adventistsamfunnets Pensjonistforening." Foreningens formålsparagraf er å være en frivillig interesseorganisasjon nøye tilknyttet SDA samfunnet, og dens virksomhet skjer i harmoni med kirkesamfunnets retningsprinsipper.

Høsttreffet gikk av stabelen den 14. oktober på Ulsrud der vi ble tatt med på en lang båttur nedover elva Niger i Afrika. Det var Helge Hjelland fra Bergen som var den ene foredragsholderen vår denne gangen. Den andre var Reidar Olsen, som tok oss til Vesterålen.

20. april 2008 kom et nytt vårtreff også denne gangen i Ulsrud Adventkirke. Da hadde vi besøk av tidligere generalsekretær i det Norske Bibelselskapet, Gunleik Seierstad. Som misjonær i Sydamerika møtte han, og lærte å sette pris på, Adventkirkens arbeide. Ved dette treffet holdt pastor Gunnar Myrmo sin siste pre-

ken og fordrag, der han fortalte om sin erfaring som predikant gjennom mange år. Samme kveld, da han var tilbake i sitt hjem i Sandefjord, ble han syk og en uke senere var han død. Gunnar var en aktiv deltager i Pensjonistforeningen. Hans hurtige bortgang gjorde et sterkt inntrykk på oss alle.

Søndag 7. oktober var det høsttreff i den vakre Sandefjord Adventkirke. Programmet var rikholdig. Solveig Andersen ga oss en glimrende innføring i sin legegjerning og vi fikk også ferske nyheter fra TVS gjennom Solveigs mann, Trygve, som er inspektør ved TVS. Vår redaktør Øivind Gjertsen fortalte fra sin tid som misjonær i Vest Afrika. Adventistsamfunnet har, ifølge Gjertsen, hatt en eventyrlig utvikling i Afrika, noe vi må takke Gud for. Tidligere kjøkkensjef ved Mosserødhjemmet, Hofseth sørget for en smakfull lunsj og igjen var et

treff blitt til glede og oppmuntring for dem som kom.

STYREMØTER OG BLADUTSENDELSER

Styret har bestått av Tor Lisle, Knut Heiberg, Øivind Gjertsen, Kåre Kaspersen, Ellen Lenmo, Bjarne Tungodden og undertegnede. I tillegg har vi hatt to vara-medlemmer: Turid Keyn og Bjørn Kirknes. Vi har i inneværende periode avholdt 8 regulære styremøter samt en generalforsamling. Vi skal heller ikke unnlate å nevne Kari Lisle som ved hvert styremøte og andre samlinger har sørget for bespisning.

Flere av styrets medlemmer samt andre i Oslo regionen, som Kirsten Wiik, Kjell Bokle, Th Sjølyst, Jakob Rask Arnesen, Mary Nygård, Rolf Pettersen, Jytte Andvik, Alf Ulland og andre, har hjulpet oss når bladet vårt "Aktiv Pensjonstid" skulle sendes ut. Her må vi selvfølgelig, i tillegg til vår redaktør, spesielt nevne Gunnar Aune som med sin faglige kompetanse har stått for redigeringen og lay-out arbeidet. Hans innsats, har vært til uvurderlig hjelp for å få bladet ut og ferdigtrykt.

TELEFONTJENESTE OG ANDRE TJENESTER

En del adventister lever spredt rundt i landet. Gjennom kontaktet med de mange trosfeller har vi oppdaget at det ofte er et sterkt behov for pastoral tjeneste. Noen av oss prøver å stå til tjeneste med samtaler. Det kan være godt å få tømme sitt hjerte til noen som vil og kan lytte. Vi har i inneværende periode hatt et sterkt ønske om å få kontakt med tidligere SDA medlemmer som måtte ønske å få kontakt med menigheten vår igjen. Dette er noe

foreningen arbeider med og håper å intensivere. Et trøstens brev, en oppmuntrende telefon, er til velsignelse. Det er godt å vite at det finnes grupper av eldre som regelmessig er i bønn for menighetens lederskap og for syke i menigheten. Dette er til stor oppmuntring.

En tjeneste vi ønsker å arbeide videre med er å gjøre tilgjengelig diktsamlinger av tidligere profilerte trosfeller som Roald Guleng, Margrethe Strøm Heppenstahl, Adrian Krogstad og andre. Dette er ment å bli tilgjengelig gjennom Internett i en eventuell link under Adventistsamfunnets navn.

"AKTIV PENSJONSTID"

De som startet pensjonistforeningen var aktive, oppegående adventister. De ønsket å formidle nyheter til pensjonistene gjennom et blad og slik knytte de eldre sammen.

Det er ingen tvil om at bladet vårt er et middel til glede og samhold. Fremdeles distribueres det i Skandinavia og til noen i USA. Vi antar at mange over 2000 leser bladet hver gang det kommer ut. Redaksjonelle og layoutmessige utgifter finnes ikke, men trykking og porto er ikke billig. Vi er derfor takknemlig for gaver som søsken sender oss for å holde bladet gående. Og en spesiell takk må gå til vår kreative redaktør som med ukuelig innsats får til et blad fra kvartal til kvartal. Det er prisverdig.

VI MINNES

I denne perioden har vi mistet noen av de mest aktive i Pensjonistforeningen og vi nevner først Johan Elisenberg og hans kone Irene. Pensjonistforeningen hadde Johan som formann gjennom mange år. Han var en av stifterne og en pådriver for

Stevnet på Skogli var meget vellykket. <her fra møtesalen som var stuvende full.

det arbeid foreningen tok opp. Han hadde særlig omtanke for misjonsarbeidere både i Danmark og Norge. Og vi takker for varme og minnes den sjelesorg han sto for.

Den neste vi må nevne er Jens Madsen. Inspirert av Pensjonistforeningen i Norge, gikk han sterkt inn for en lignende forening i Danmark. Som tidligere mangeårig unionsformann for den Vestnordiske union, var han vant med å administrere. Elisenberg og Madsen fikk til et godt samarbeid over grensene, og mange var de treff og stevner disse to arrangerte for våre eldre. Det var som vi opplevde et nytt Vestnordisk fellesskap. Takk for iherdig innsats.

Så nevner vi også Jakob Rask Arnesen. Han var i mange år sekretær for Pensjonistforeningen. Opprinnelig typograf

og senere forfatter av flere lærebøker innen skriftforming. Derfor var det noe spesielt når konvolutter med hans vakre skrift kom i posten. Vi husker ham spesielt som leder for allsangen når vi var sammen. Han skapte en stemning vi satte stor pris på. Han var en hedersmann.

EN TAKK

Til slutt takker jeg styret for godt samarbeid og for et spennende fellesskap i foreningen som et hele. Kommende høst er det 20 år siden foreningen ble stiftet. Må Gud hjelpe oss til fortsatt å kunne være noe for hverandre, slik denne Pensjonistforeningen har hatt som målsetting og som vi tror foreningen i hvertfall et stykke på veien har lykket med. Må Gud fortsatt lede foreningen.

ALDER INGEN HINDRING

Av Øivind Gjertsen

Vår tidligere statsminister Gro Harlem Brundtland ble behørig feiret da hun for kort tid siden fylte 70 år. Hun kom til sine egne og fikk all den virak noen kunne ønske. Fremst i køen av gratulanter sto en av hennes "gromgutter", Jens Stoltenberg, som for ikke lenge siden selv fylte år: 50 år. Man skulle tro at en Gro som syttiåring nå var uten innflytelse. Innflytelsesrik i fortid, men nå ingen trussel mot makthavere og annet fint folk? Men, nei! Gro er blitt pensjonist, men slett ikke arbeidsløs. Hun kunne fortelle at nå var hun blitt en av "The elders" i FN sammenheng., utpekt av en annen "pensjonist", den forhenværende leder av FN, Kofi Annan, og i selskap med bl.a Nelson Mandela. Sammen med disse er Gro blitt rådgiver for FN. Dette var interessante nyheter, matnyttig for andre av samme kategori.

THE ELDERS. Tankene mine gikk øyeblikkelig til Afrika. Lederne i FN har introdusert en benevnelse med bakgrunn i en sedvane Nelson Mandela, Desmond Tutu og Kofi Annan har med seg like fra barndommen av. Som små gutter opplevde de i barndommen at de eldre i landsbyen hadde stor innflytelse. De ble hørt når store beslutninger skulle tas. Ingen tvilte på deres autoritet. Alder var ingen hindring, snarere en fordel. Slik også med kvinnelig innflytelse i Ghana da vi bodde der.

De ofte fysisk omfangsrrike markedskvinnene på markedet i Accra ble ikke tiet

i hjel. Etter mange års kjøpmannsvirksomhet var mange av dem blitt rike, både økonomisk, men også politisk. Det hendte at de tok til orde offentlig og da lyttet landets politiske makthavere. Med denne bakgrunn var det forståelig at en ghanesisk embetsman i dyp respekt omtalte misjonæren Niels Balle Nielsen med ordene: that old man da han fikk vite at den gamle pastoren døde hjemme i København like etter at han var blitt pensjonist. Jeg har skrevet tidligere om den hvithårede pioneren, som alltid avkrevde respekt og som vi lyttet til.

Noen mener at det er meget viktig at yngre mennesker slipper til i lederskap. Dette sier vi oss enige i, men alt med måte.

Da Adventbevegelsen var i sin begynnelse på 1800 tallet sluttet mange unge mennesker seg til bevegelsen. De ble pionerer og grunnleggere av menigheten og var fulle av brennende iver. Budskapet ble etter hvert spredt til mange land og samfunnet etablert fordi disse unge gav alt for menigheten. James White og andre yngre arbeidere måtte legge vandringsstaven ned, de ble syke og døde. Andre unge og brennende kristne, som Ellen White, levde videre og la gjennom sin virksomhet grunnlaget for en verdensbevegelse. Hun ble fremdeles hørt da hun som en meget gammel kvinne talte ved en generalforsamling og hevet Bibelen med en formaning om å bygge på Ordet.

Vår menighet følger rundt om i verden nasjonale pensjonstidsbestemmelser. Samtidig fortsetter mange pensjonister i aktiv tjeneste, selv etter inntruffet pensjonsalder. Det skal samfunnet takke for. Den eldre delen av forsamlingene liker å høre "sine" forkynnere, slike som er på alder med dem selv. Yngre arbeidere er selvsagt like velkomne på talerstolen.

Vi har mange fine tradisjoner fra det gamle bondesamfunnet og ord og uttrykk som er fulle av mening. Når aldrende bønder merket at kreftene begynte å svikte visste de at tiden var kommet til å flytte fra hovedhuset på gården og ut i "kårstuen". De yngre tok over driften og ansvaret på gården. De eldre tok kår og var sikret materielt i sin alderdom. De hadde et sted å bo og fikk mat og klær. Samtidig bidrog de eldre til driften av gården. Bl.a. fikk de oppvoksende generasjoner omsorg av de eldre og båndene mellom generasjonene var tette. Bestefar og bestemor sørget for trygghet og omsorg. Generasjonene levde sammen og alle følte seg ønsket. Alder var aldri noen hindring i arbeidet på gården.

Alder bør aldri være noen hindring i

menighetslivet. De forskjellige aldersgruppene bør føle samhörighet og ha sin plass. Ikke slik at når du blir gammel er det på tide å flytte inn i de passives krok. Du kan fremdeles være aktiv i menigheten.

Det vises klokskap når eldre mennesker kommer til en erkjennelse av at tiden er kommet til å overlate ansvar til de yngre. Det er mange ganger vanskelig å måtte erkjenne at jeg hører gårdsdagen til. Men, dette må vi bare få med oss og takke for at yngre krefter er villige til å løfte banneret opp i striden. Mange yngre er utålmodige og ønsker innflytelse. De føler at de mangler innflytelse og er fulle av iver. Da er det viktig å huske at når jeg får den innflytelsen jeg så gjerne vil ha kan jeg øke min egen kompetanse ved å lytte til dem som har gjennomført sin tjeneste og som har lært en ting eller to.

Alderdom er ikke automatisk synonymt med demens. Alderdom behøver ikke nødvendigvis være en hindring. Ofte gir det styrke å lytte til dem som har livserfaring. Det gir styrke når vi løfter byrdene i fellesskap. Og alder er ingen hindring for bygge for fremtiden.

Evangeliet har fremgang i

SUDAN

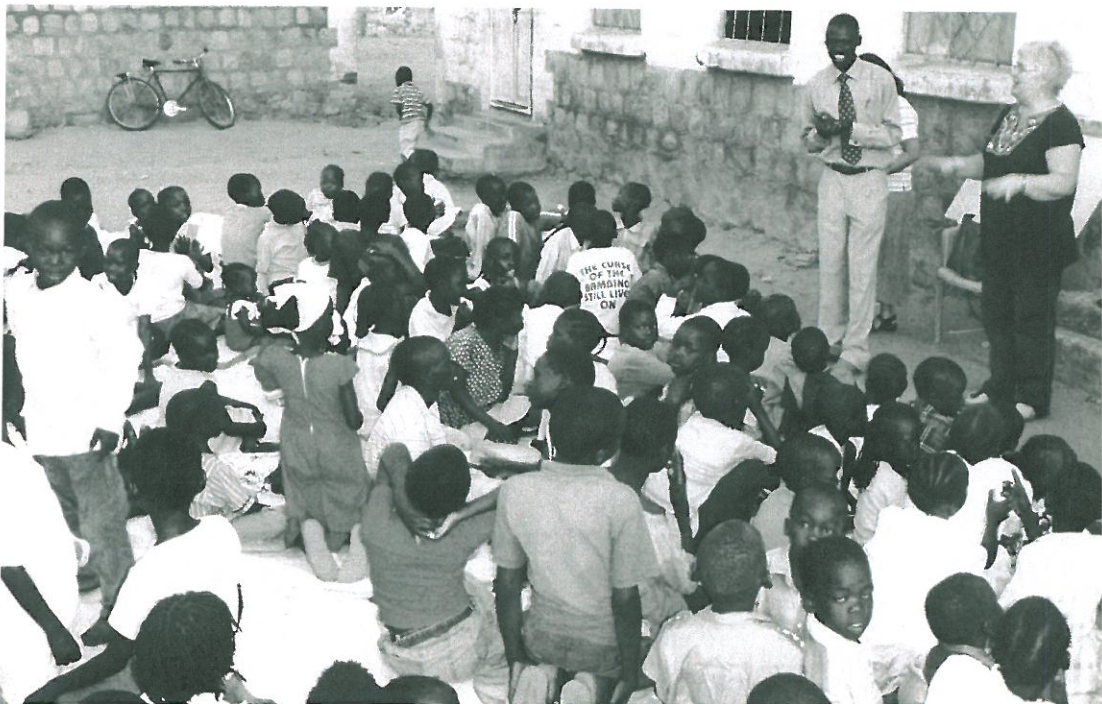
Av Øivind Gjertsen

Det var interessant å besøke Sudan for en del år siden. Våre daværende ledere tok meg med til forskjellige misjonsprosjekter rundt om i landet. Bl.a. hadde vi flere prosjekter hvor det langt ute i ørkenen ble boret etter vann og solcellesystemer skaffet elektrisk kraft. Der det tidligere var bare ørken kom det etter hvert oaselignende områder, fruktbare og lovende for befolkningen. Besøk i leire for flyktninger var nedslående. Små barn var truet av sykdom og død på grunn av mangel på

mat og medisin. Befolkningsgrupper var blitt tvangssendt ut i ørkenen og overlatt til seg selv. Forholdet mellom muslimer og kristne var betent og det var en rekke områder det ikke var tillatelig å besøke. Siden den gang har mange ting endret seg.

Mange mennesker vender seg i sin avmakt til Gud og vi får høre om Guds inngripen i menneskenes selvskapte helvete. Guds Ånd er til stede der menneskene er i ferd med å tilintetgjøre hveran-

Anne-May Wollan, holdt seminar for de mange barn som var til stede. 650 tok ivrig del.

Det ble døpt 45 nye medlemmer under møtene og 500 andre har bedt om dåp.

dre. Evangeliet har framgang i dette landet. Trofaste misjonsarbeidere har båret fram et budskap om håp, fremtid og fred. Mange vinnes for evangeliet.

Lederne for vårt arbeid i Midt Østen var nylig samlet i provinshovedstaden Juba for å drøfte vår virksomhet. 100 ledere var samlet denne gang. Trass i uvær med oversvømmelser, opplevde deltagerne Guds nærhet og ble styrket gjennom alle de gode rapportene de fikk høre om adventbudskapets fremgang. Det ble døpt 45 nye medlemmer under møtene og 500 andre har bedt om dåp.

Representanter fra vår divisjon (TED) var til stede, bl.a. Anne-May Wollan, som holdt seminar for de mange barn som var til stede. 650 tok ivrig del. Pastor Atle Fonn Aluwini fra Norge var med som observatør og gir uttrykk for at han tror på budskapets fremgang i dette landet.

Det er nordmannen Kjell Aune som har ansvaret for vårt arbeid i Midt Østen. Han er også optimistisk når det gjelder arbeidet i denne regionen. Aune er vår unionsformann i den del av verden hvor vår sivilisasjon oppsto.

Som syvendedags adventister har vi i vår profetiske forkynnelse gjennom alle år sett hen til Midt Østen. En rekke betydelige misjonsledere har tjent saken nettopp her og Aune fortsetter denne virksomheten. Han og hans familie viser stort personlig mot og fortjener våre forbønner.

Misjonstanken har stått sentralt blant oss. Her hjemme ble vi velsignet i den grad vi støttet misjonen. Vi takker våre medlemmer for misjonsgløden og misjonsgavene. Vi gler oss over unge medarbeidere som er villig å gi seg selv i misjonens tjeneste.

Helse for eldre

Nyrer og urinveier

**Av lege
Ann Chatrine Reichelt**

Det å late vannet er et komplisert samspill mellom muskler og nerver, og forstyrrelser kan inntreffe.

Slik fungerer normal vannlating

Normalt kan vi etter de første leveår bevisst kontrollere vannlatingen. Når blæren fylles opp med urin, oppstår vannlatingstrang, men normalt kan vi holde igjen til vi er på toalettet.

Bekkenbunnen

Bekkenbunnen består av flere lag med muskler som ligger som et segl i nedre del av bekkenet. Gjennom muskellagene går urinrøret, endetarmsåpningen og skjeden ut. Musklene i dette området kalles bekkenbunnsmuskulatur. Når bekkenbunnsmuskulaturen er sterk og frisk, holder den blæren godt på plass.

Blæren

Blæren består også av muskulatur. Den er formet som en ballong/pose og ligger bak skambenet. Blæren fylles langsomt med urin gjennom urinlederne fra nyrene. Muskulaturen i blæreveggen er avslappet mens den fylles, men en stram lukkemuskel i bunnen av blæren, der blæren muner ut i urinrøret, holder urinen på plass inne i blæren. Bekkenbunnsmusklene hjelper også til med dette.

Urin

Urin er et normalt avfallsprodukt, som dannes og skilles ut gjennom nyrene. Derfra føres urinen ned i de to urinlederne - en fra hver nyre - og til blæren. Denne fungerer som et depot/reservoar. Ved vannlating tømmes blæren gjennom

urinrøret, som går fra blæreblæren til udløpet fortil i skjedeåbningen.

Vannlatingstrang

Når blæren er fylt til et visst nivå, sendes det signaler fra blæreveggen til hjernen om at den er full. Dette kjennes som vannlatingstrang. Normalt klarer vi å holde igjen til vi kommer på toalettet.

Komplisert samspill

Selve vannlatingen, miksjonen, er egentlig et komplisert samspill av muskler og nerver, og forstyrrelser kan innlekkasje og det kan oppstå ufrivillig urinlekkasje - inkontinens.

Når du kommer på toalettet og bestemmer deg for å late vannet, sender hjernen beskjed til bekkenbunnen og lukkemuskelen om å slappe av, slik at urinen kan flyte ut. Samtidig sendes det signaler om

at musklene i blæreveggen skal strammes. Dette presser urinen ut av blæren og ned i urinrøret.

Å ha blærekontroll vil si at du bare later vannet når du bestemmer deg for det. For å ha god blærekontroll, må alle delene i det kompliserte samspillet samarbeide:

Bekkenbunnen må holde oppe blæren og urinrøret.

Lukkemuskelen må åpne og lukke for urin fra blæren

Nervene som kontrollerer blæren og bekkenbunnen må virke

Dersom blæren plutselig strammer seg når den ikke skal, eller bekkenbunnsmusklene eller lukkemuskelen plutselig slakkes når de ikke skal, får man ufrivillig lekkasje av urin.

En selvglad student

En selvglad student gikk en tur på stranden og møtte en senior borger. Han påtok seg å ville forklare den eldre herre, der sad på en bænk hvorfor det var umulig for den eldre generation at forstå hans generation.

"I voksende op i en helt annen verden som vel nok var lidt primitiv" sagde studenten så højt at andre kunne høre det.

"Unge mennesker i vore dage vokser op med fjernsyn, jet fly, rumrejser og har haft en mand gående på månen. Vi har atomenergi, computere, mobil telefoner og meget mere".

Efter en kort pause svarede senior borgeren med disse ord: "Du har ret unge mand. Vi havde ikke disse mange ting da vi var unge...så vi opfandt dem. Men hvad med dig? Hvad gør du for den næste generation?"

Innsendt af Børge Schantz

Afro-amerikanske misjonærer i Vest Afrika

Av Øivind Gjertsen

I 1960 årene var det mange misjonærer i Vest Afrika (WAUM). Da vi i 1963 kom til Bekwai Teacher Training College i Ghana var det for eksempel 13 misjonærfamilier på Campus. Disse kom i tillegg til mange ghanesiske lærere. Idag drives skolen uten hjelp av misjonærer. Det har vært en meget rik utvikling av vårt misjonsarbeid der ute og det er vi glade for. Gud har velsignet oss. Det som den gang var en unionsmisjon har hatt en eksplosiv utvikling og en divisjon er blitt utviklet i det samme området. Der vi hadde titusener av medlemmer har vi i dag hundretusener av adventister. De er oppegående på alle måter, har velutdannede misjonsarbeidere og god økonomi.

Misjonærene kom i de dager fra en rekke europeiske land og USA. Blant europeerne var skandinaverne meget godt representert. Før vår tid arbeidet dansker og nordmenn i Sierra Leone. Ved vår videregående skole i Waterloo, Sierra Leone, fikk elevene både teoretisk og praktisk utdanning. Skolen bygde opp en møbelindustri, som satte sitt preg på mange hjem i hovedstaden Freetown. Franske misjonærer virket i de fransktalende landene i Vest Afrika, Ivory Coast, Togo og Upper Volta. Engelskmennene arbeidet gjennom årene i tidligere britiske kolonier.

Den store misjonærflokken omfattet en stor gruppe amerikanske arbeidere. Blant

disse møtte vi en markant gruppe av mørhudete misjonærer. Det ble en interessant opplevelse. Afro-Amerikanerne kom til misjonsmarken på et tidspunkt da USA hadde store raseproblemer. Vi kan bare nevne drapet på Martin Luther King. Også innen adventbevegelsen var det mange fordommer, dessverre. Vi fikk imidlertid en stor gruppe afro-amerikanere som misjonærer til Vest Afrika. De gjorde en stor innsats og ble en markant gruppe. Det skyldtes unionsformannen, pastor Th. Kriastensens visdom, at denne gruppen fikk vise hva den dugde til.

Nylig ble boka: PRECIOUS MEMORIES OF MISSIONARIES OF COLOR utgitt i USA. Forfatteren er dr. Carol Hammond. Hun er nå professor ved et universitet i Washington, USA og er høyt respektert. Familien Hammond var engasjert på Bekwai da vi kom til skolen. James og Carol underviste begge to på Bekwai. Siden fikk de ansvar for vårt arbeid i Sierra Leone og dernest Nigeria. Det gjorde inntrykk på oss når James før soloppgang tok med seg sine studenter på en ekskursjon til et slakteri i nærheten av skolen og gav studentene førsteklasse, praktisk innføring i dyreanatomi. Eller når han på sin fritid forkynte adventbudskapet i nærliggende landsbyer. Forkynnelsen førte fram til mange dåps handlinger og opprettelse av nye menigheter. Og ikke nok med det. Menighetene

*Dr Carol Hammond sammen med Jan Paulsen, Øivind Gjertsen og elever fra
BEKWAI Teacher Training College i Ghana.*

ble inspirert til å bygge seg små landsbykirker. De ble bygd av Hammond og innfødte. Sistnevnte laget murstein og Hammond kjøpte takmateriale. Denne innsatsen gjorde inntrykk.

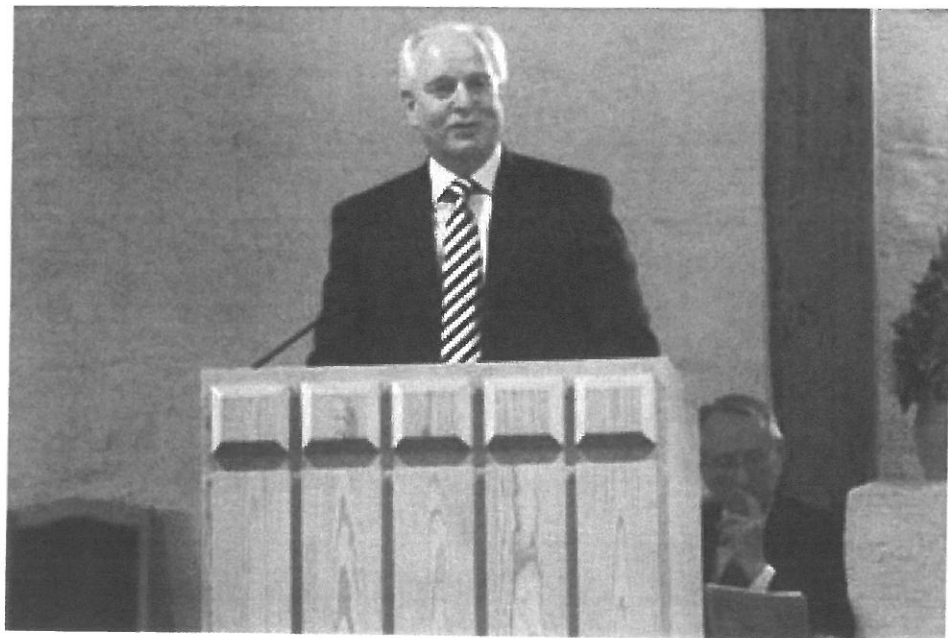
En annen afro-amerikansk misjonærfamilie var Johny Johnson og hans kone Ida. Johny var en GI, tidligere sersjant i den amerikanske hæren, og dessuten en kjent bokser i USA. Han gjorde en stor innsats på Bekwai og var forkynner og kirkebygger på samme måte som familien Hammond. Disse to familiene var et eksempel for oss andre misjonærer og gjorde mange mye mindre aktive misjonærer til skamme.

Carol Hammond bringer fram mange gode minner, men også noen vonde. Jeg husker levende den dagen da familiens nyfødte baby måtte begravnes. James sørget for det praktiske, mens pastor Jan Paulsen forrettet.

Navnene på de mange afro-amerikanske misjonærfamiliene er en givende del

av misjonshistorien. Noen er også kjent her hjemme, f.eks. familien Maurice Battle, som i mange år etter misjonærtiden var engasjert av vår divisjon og general-konferensen. En annen kjent familie er dr. Samuel De`Shay. Han gjorde en stor innsats som overlege ved Masanga Spedalskhetssykehus i Sierra Leone og dessuten i Øst Nigeria under Biaffra -krigen. Senere ble han valgt som General-konferensens helsesekretær. Pastor C. D. Henry arbeidet i Vest Afrika og kom senere som unionsformann til Øst Afrika.

Carol Hammonds bok er av misjons-historisk interesse. Den dokumenterer at Adventistsamfunnet tidlig begynte å sende ut afro-amerikanske misjonærer. Tidligere enn de fleste andre misjonsorganisasjoner. Boka nyttes ved undervisning i våre skoler i USA. Vi får en flott introduksjon til en betydningsfull del av misjonens historie. Adventistsamfunnet har gjennom bruken av afro-amerikanske misjonærer vist framsyn.

Pastor David Havstein hilste fra Distrikt og Union og ledet den påfølgende generalforsamling.

SENIORTREFFET PÅ ULSRUD

Eldretreffet ble som tidligere treff meget vellykket og det var planlagt og ledet av vår formann Rolf Kvinge. Overlege, spesialist i psykiatri, Oskar Sommer, holdt et glimrende foredrag med Power Point illustrasjoner over "Demens sykdommer og hvordan vi kan diagnostisere slike sykdommer. Den unge predikanten, Kenneth Bergland, gav en høyst personlig og rørende beretning om hvordan han nådde fram til personlig tro og til kall som pastor. Pastor David Havstein hilste fra Distrikt og Union og ledet den påfølgende generalforsamling. Laila Keyn og Åselill gledet oss med vakker sang og musikk. Vi fikk en nydelig middag, som var laget av dietetikerens/kjøkkensjefen Kristina Jaworska assistert av Reidun Kvinge.

GENERALFORSAMLING 2009

Følgende ble valgt som tillitspersoner i foreningen for de kommende to år:

Styreleder: Det overlates til styret å arbeide videre med saken.

Sekretær: Tor Lisle.

Kasserer: Ellen May Kaspersen.

Redaktør: Øivind Gjertsen.

Øvrige styremedlemmer:

Kjell Elvejord, Rolf Kvinge, Bjarne Tungodden.

Suppleanter:

Det overlates til styret å arbeide videre med saken.

Guds Værk "Down Under"

Af Børge Schantz.

"Danmarks gave til Australien var arkitekten, Jørn Utzon, der med Operahuset i Sydney skabte Australien mest kendte vartegn. Australiens gave til Danmark er kronprinsesse Mary, pigen fra Tasmanien der vel nok er det mest populære medlem af det danske kongehus." Med disse ord fik undertegnede øjeblikkelig opmærksomheden fra en tilhørerskare på lidt over 200 ved et møde på Avondale College nær Sydney i Januar 2009.

Min opgave var at tale om Shari'ah loven og det Vestlige Demokrati.

Australien har 20 millioner indbyggere. Antallet af muslimske indvandrere er omkring 400.000 eller ca 2% af befolkningen.

Tilsvarende tal for Norge 4.6 millioner med 160.000 muslimer (ca 3%) og Danmark 5.4 millioner med 220.000 muslimer (ca 4%). I alle tre lande er der en mærkbar - dog sommetider foruroligende - vækst af tilhængere af Islam. Der er kun et område i Australien, den 14 kvadratkilometer ø Cocos, beliggende halvvejs mellem Australien og Sri Lanka, hvor der ud af en befolkning på 600 er 500 Sunni - muslimer, som dog lever i fred og fordragelighed.

Tilhørerne til konferencen Understanding Islam from a Christian Perspective kom fra Australien og New Zealand men også nogle få fra de 19 missioner i det store og interessante ørige i Stillehavet. Nærmest nabo til disse øer er det muslim-

ske land i verden der har den største befolkning, Indonesien. Herfra er der intensive forsøg på at sprede Islam til Papua New Guinea, som er South Pacific Divisionens største missionsmark.

I mine foredrag lagde jeg vægt på, at i mødet med Muslimer i den vestlige verden drejer det sig ikke alene om at sprede troen. Det er også et spørgsmål om at forsvare troen. De gentagne forsøg, fra få men magtfulde Islamister, på at begrænse den frihed, som vore forfædre langsomt tilegnede os, kan fortolkes som en trussel mod den religionsfrihed der giver os ret til ikke alene at eksistere men også til at forkynde.

Australien er langt borte fra Skandinavien. Turen, der gik over Loma Linda, hvor jeg havde et par ærinder på universitet, er alt i alt på 45 timer hver vej. Men det var en interessant oplevelse med anledning til at møde kollegaer af Iris og mig fra missions- og undervisnings årene, forhenværende elever samt venner fra tidligere besøg til Australien.

Der var også mulighed til et besøg hos en CF kammerat, som jeg marcherede side om side med i min værnepligt for mere end 50 år siden.

Besøget var igen en bekræftelse af, at selvom man bor på den anden side af kloden, så er vi som Syvende Dags Adventister tæt knyttet sammen af budskabet og ofte har de samme udfordringer.

NEKROLOGEN

Av Harry Havstein

Jeg våknet en morgen
Ved tanke på sorgen
Da alle Guds venner
Ble senket i grav.

De var våre venner
De beste vi kjenner
Av alle som Herren oss gav!

Jeg husker vel dem
fra den tid da jeg ikke var hjemme,
Likevel stedet
og dem som jeg aldri vil glemme,
En omsorgsfull far og en troende mor,
Vår sangglade søster og bror etter bror.

I arbeid og lek ble vi fast knyttet sammen,
Og foreldrenes bud var vårt ja og amen,
Nå hviler de seks fra sin jordiske strid,
De gav oss uslettelige minner
fra en svunnen tid.

For deg var det kanskje en av de to,
han eller hun som nærmest i livet deg sto.
De kjempet og slet med sin helse til det siste,
Så tungt og så sårt, for god til å miste.

Jeg sjekker min dagbok der oppe fra nord
Og blar i mitt album
som med tid er blitt stor.
Men nå er nå er de ikke mer å finne her,
Alle dem som vi fikk så inderlig kjær.

Vi ofte var benket rundt veldekket bord,
Og nøt av Guds gaver fra søster og bror.
Det hendte vel også da at vi spøkte og lo,
Men helst var vårt tema en nyvunnen tro.

Og tiden på Onsrud vi ei må forglemme,
Der alle som én kunne føle seg hjemme!
Vi leste i første til tredje
og til og med sjette klasse,
Men ikke minst av hverandre
vi lærte en masse!

Ja, hvor ble det av tiden og alle år ?
I det gode selskap
vil ingen merke at dagene går.
Ja, tenk hvor mange av disse
som nå og er borte!
Så godt de fant der
for livet sin beste eskorte.

Jeg husker så vel både unge og eldre
i vår selvskevne menighet,
til tider vi fant
at det litt forskjellig syn i vår enighet.
Men vi hørte på deg som vår trofaste leder.
Du som fra Guds ord fant lys
fra de klareste steder.

Du sto fast på din post
når det blåste på toppen
og var sterk i din ånd
så vel som i kroppen.

*Kanskje ble de igjen med et mannskap der ute,
Ved forlyst av en etterlyst bortkommen skute,*

Aldri du vek ifra kursen da du sto ved roret,
Men en dag også du fant det best å gå ifra borde.

Jeg tenker på deg som sitter alene igjen,
men også på ham

 som er bedre enn beste venn.

Alene - ja vel,

 men ensom behøver du aldri å være
for visst har han omsorg for deg
og alle sine kjære.

Kanskje ble de igjen
med et mannskap der ute,
Ved forlyst av en etterlyst
bortkommen skute,

Som aldri kom opp av det opprørte hav,
ble dette den pris for det slit
og for sine de gav?

Jeg undres jo på så mang en gang,
hvorfor ble livsdagen her
så kort - eller lang ?

Svaret alene vår Skaper har som vet alt.
det får vi vel vite når alle dager er talt!

Herrens stridsmenn de ba i sin bønn
la meg slippe å blø,
eller som Elias
den bønn la meg heller få dø.

Så godt at Han
 som forstår problemene best,
gir oss skjul i sin hytte
 når striden blir verst!

Hva var det i livet
 som knyttet oss nærmere sammen,
Enn det som kan skje
 der hvor verden har satt
både målet og rammen?

En tro med det salige håp
og felles erfaring,
Er så langt jeg kan se
min beste forklaring!

Jeg sitter en kveldsstund
i dype tanker en gang,
Helt fascinert av den vakreste solnedgang.
Mon det er slik en fargerik kveld
som varsler den gode morgen,
Da det for evig er slutt
 på smertene, tårene, døden og sorgen?

Hva lærte da vi av alle som nå er gått bort?
For noen av våre det gikk så alt for fort!
Ha alltid ditt regnskap i orden
 med Gud og din neste!
Det vil for liv som for død
bare tjene vårt beste!

Hvem Danner Kirken i 2009?

Af Børge Schantz

Tre artikler, som bliver offentliggjort i Aktiv Pensionist, er op-daterede af studier i menighedsvækst og præstegerningen baseret på observationer på kirkens tilstand og vækst og betingelse på fire kontinenter med henblik på en forståelse af situationen på vore egne breddegrader.

I sidste udgave af Aktiv Pensionist så vi på tre Bibeltekster, der forklarer til en vis grad nogle af grundene til at vi ikke ser den fremgang på vore breddegrader vi længes efter. Og menighedsvækst er uden tvivl den største udfordring vi står overfor i det stærkt sekulariserede Vest - Europa. På denne baggrund lad os evaluere de mulige grupper af medlemmer der findes i en typisk "vestlig" menighed. For I en evaluering, hvor vi ser på køn, alder og etnisk baggrund af kirkens medlemmer findes måske nogle forklaringer på forhold, der til en vis grad kan give eller hindre vækst. Med i observationerne er en sammenligning med menigheder og deres vækstmuligheder i andre verdensdele.

Forsøg i denne artikel (og den følgende) vil se på situationen, måske endog udpege forhold, som forfatteren mener skulle forandres og udviklinger der skulle undgås. Med andre ord, det er forfatterens håb at der er elementer der kunne bruges i vestlige Adventkirker. Vi vender blikket indad. Det bliver en "generalisering" som

dog også kan have værdi som en pil der peger i den rigtige retning.

1. Kvindernes positive rolle i menighedslivet er generelt undervurderet og dermed er deres indsats ikke værdsat. Dog er der de sidste årtier sket en forbedring på dette område. I det mindste på det lokale menighedsplan.

Det langsomme fremskridt var måske forudset af Paulus i Gal. 3: 28 Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus. Paulus selv for de kristne løste græker/jøde problemet, den amerikanske borgerkrig tog sig af træl/fri skandalen. Kirken strider stadig med kvindens retmæssige stilling i menigheden.

Mere end 60% af vore medlemmer kvinder. Det betyder i forsamlingerne at kun 1/3 mænd. Selvom brødrene gennem hele kirkens historie altid har været de førende og trendsættende må vi med tilfredshed berettes, at i dag på det lokale menighedsplan er vore søstre generelt anerkendt og aktive også i lederskabsroller. Denne positive udvikling af fordelingen af ansvar sker langsommere på konferens, unions og divisions plan. Lederstillinger besat med kvinder er her under 10% , medens medlemskab af bestyrelser kun er mellem 20% til 40%. Med det stadig stigende krav om fuld

Mere end 60% af vore medlemmer er kvinder.

ligeberettigelse har vi været tøvende. Vi har undladt at give lederskab, bestyrelsesposter og bestemmelsesret til en gruppe, som på mange områder har stor indsigt og følelse med hverdagslivet i samfundet omkring os.

2. Seniorer i vestlige Adventkirker er en anden lidt forsømt gruppe som kunne styrke menigheden indadtil såvel som udadtil. Mere end halvdelen af medlemmer i Vest Europa har passeret 50 års alderen. Denne ret store majoritet af pensionister bærer lokale ansvar, er flittige møde deltagere og - det må vel tilføjes - de mest trofaste betalere af tiende og gaver. Men igen observeres det, at deres indflydelse i bestyrelser der lægger planer og tager beslutninger er seniorerne repræsenteret med under 10%. Resultatet kan være at historiske tildrag, erfaringer ja endog fejltagelser ikke har indflydelse på vigtige beslutninger. Seniorer kan uden tvivl beskyldes for og måske, sommetider, berettiget være årsag til at fremgang blive bremset. Men ikke alt der i en mere moderne tidsånd påvirker Advent - menighedens opgaver, budskab og organisation vil give en sund form vækst.

Seniorer kan være vogtere af de Absolutter både i trosspørgsmål og organisation, der ikke skal berøres om man ønsker at bevare sit kristne særpræg og evne til at vidne.

Ellen G. White skriver om dett:

Jeg har et stort ønske om at de ældre kortsoldater, de som er blevet grå i Mesterens tjeneste skal fortsætte med at bære deres direkte vidnesbyrd for at de som er yngre i troen må forstå at det budskab som Herren gav os har betydning for det nuværende stadium i verdens historie. (Life Sketches 428)

3. Ungdommen siges ofte at være menighedens fremtid. Men den er også nutiden i store dele af verdensfeltet. På verdensbasis er mere end 80% af medlemmerne under 40 år. I andre verdensdele er de yngre Syvende Dags Adventister nutiden. General konferensens formand Jan Paulsen erkender tydeligt denne positive kendsgerning og har i sine besøg på alle verdensdele prioriteret at skulle møde kirkens unge.

Det må desværre konstateres at frafaldsprocenter blandt unge der opvokser i Adventisthjem og menigheder er skræmmende stort. Andre kirkesamfund står i almindelighed overfor den satte samme problem

Grundene til denne rystende erfaring kan være mange. Den verden vi lever i er sekulariseret til det yderste. En tidsånd med velstand og velfærd gør at man ikke har brug for Gud og kirke. Måske en medvirkende af grund kan findes i indflydelsen fra kristne hjem. Spørgsmål vi må stille os selv som forældre er om vor kristne bekendelse er i overensstemmelse med vor livsstil ? Måske mere betydningsfuld er om børn og unge har erfaret

Fortsettes side 23

SENIOR- ARBEJDET I DANMARK

Af **Walder Hartman**

Inden længe mødes 140 forventningsfulde seniorer fra Norge og Danmark til stævne på det smukke Skarrildhus i Jylland. Et sådant stævne kræver nøje planlægning og mange timers indsats af bestyrelsens medlemmer. Årets første måneder har derfor været præget af mange timers indsats for at skabe gode rammer for de mange deltagere. "Grib nuet og se fremtiden i øjnene" har ikke bare været det tema, der skal danne paraply over alle stævnets aktiviteter, men er også blevet et tema for de enkelte medlemmer af bestyrelsen, når de har engageret sig i detailplanlægning af møder, underholdning og udflugter. I tillæg til stævnet har der dog også været tid til et par andre projekter, som vi her løfter lidt af sløret for.

Nyt logo

Hver gang danske adventistseniorer har

modtaget vort fælles norsk/danske Aktiv Pensjonstid, har de set på den norske forenings logo og tænkt: Er vi kommet i forkert selskab? Ikke at der er noget galt med korset, det skal jo være i centrum i alle vore aktiviteter. Heller ikke at Bibelen er dem fremmed, men den danske forening har valgt et mindre eksklusivt navn. Vi er ikke en forening bare for tidligere ansatte i Adventistkirken, men et fællesskab, hvor vi ønsker at være noget for enhver adventist, der har passeret de 60.

Denne kendsgerning fik i efteråret 2008 bestyrelsen til at henvende sig til en af kirkens unge reklame-tegnere, Bente Skov-Hansen, Bornholm for at udfordre hende med opgaven at udvikle et logo, der fortæller noget om mennesker, der står sammen og som værner både den enkelte og fællesskabet. Resultatet ses ovenstående og kan nu bruges på alle foreningens breve og udgivelser m.v.

SENIORSTEVNE PÅ SKARRILDHUS

21- 26. juli 2009

Vi minner om sommerens stævne i Danmark.

Stævnet begynder med registrering 21. juli kl. 1400-1800 og avsluttes med afreise søndag 21. juli om morgenen.

Kontakt: Bent Nielsen, Gammelgårdsvei 70, Nørre Søby
5792 Årslev Tele 0045 65902570 E-mail bent.nielsen@adventist.dk

Syvendedags Adventistkirken og Adventistskolen

I 2008 udgav Borgerforeningen for Jerslev og Omegn en bog med titlen "Jerslev gennem 100 år".

Forfatteren er Ruth Kristensen, som har benyttet sig af de oplysninger, hun har kunnet finde frem til i Jerslev Lokalhistoriske Arkiv. Jerslev menighed hører til blandt de ældste SDA menigheder i Danmark og havde indtil 1964 også en menighedsskole. Følgende er taget fra bogen "Jerslev gennem 100 år".

Syvendedags Adventist-bevægelsen er opstået i Amerika. I 1877 var dansk-amerikaneren John Gotlieb Matteson vendt hjem til Danmark for at organisere en missionsvirksomhed i hjemlandet. Han fik bl.a. en indbydelse til at komme til Alstrup i Vendsyssel. Her ville han forkynde den nye sandhed. Mange mennesker samlede for at høre hans budskab, og hans arbejde vakte en del røre.

Et ægtepar i Tylstrup, Thora og Thomas Madsen, fandt sabbatsspørgsmålet interessant. Det at holde helligdag lørdag i stedet for søndag tiltalte dem, og de lod sig døbe.

Parret fortalte om deres nye tro til venner og familie, bl.a. til Thomas Madsens bror, Jørgen Peter Madsen, der var bosat på Hellum Mark i det sydvestlige hjørne af Hellum sogn. Hans hjem blev en slags hovedkontor for det nye samfund.

Adventisterne anså børnene som det vigtigste på jorden og indså nødvendigheden af at oplære dem i troen.

Det nye samfund voksede støt, og

omkring 1880 talte menigheden op mod 20 mennesker med koncentration omkring Jerslev. I 1889 blev der opsat et telt i Jerslev by, og en evangelisk kampagne, der løb i to måneder, blev indledt.

I 1883 oprettede adventisterne en børneskole i Dronninglund. I Hellum rumstede tanken om en børneskole også. Det var nemlig et problem for adventisterne at få deres børn fritaget for undervisning om lørdagen. Ofte havde de måttet betale mult, fordi de holdt børnene hjemme.

Problemet var stort. Det var dyrt at bygge en skole, og eleverne boede så spredt, at det ville være en svær opgave at finde en god beliggenhed.

Skolen i Hellum begyndte da som en omgangsskole, hvilket betød, at lærerinden gik fra hjem og hjem og underviste mindre flokke af børn. Hendes løn var 80 kr. om året. Kosten fik hun rundt omkring i hjemmene. Der blev undervist børn i Hellum, Åholm, Svennum og Jerslev. I Jerslev skoledistrikt har der været holdt skole i hus nr. 12 hos urmager Niels Peter Ovesen.

Skole i Jerslev

I Jerslev kom det ofte på tale at bygge et forsamlingshus på en grund tilhørende en Chresten Andreasen. Bag denne ide stod især en Jens Iversen Henriksen, der var flyttet til Himmelheden fra Vrå.

Selv om ingen af medlemmerne af samfundet var særlig velhavende, lykkedes det at få et hus opført. Medlemmerne opfordredes til at tegne friaktier à 25 kr. På den måde blev der tegnet 62 parter

Jerslev skole

med pålydende 1550 kr.

Adventistskolen blev på en måde hilst velkommen, da skoleforholdene i Jerslev på den tid var temmelig rodede. Børnetallet var stort, og skolerne små og dårlige, så en del børn blev undervist hjemme.

Det var ikke kun adventisternes børn, der gik i "adventistskolen", som den hurtigt kom til at hedde i folkemunde. Også andre børn blev indmeldt, da den nye skole snart fik ry for at være en god og grundig skole, hvor lærdom og kundskab blev sat i højsædet. Fra 1923 fik skolen tilkendt statsstøtte, der dog var afhængig af et elevtal på minimum 10 i et kalenderår. En gang om året blev undervisningen overværet af skolekommissionen, der skulle sikre sig, at skolens undervisning levede op til folkeskolens krav.

I huset i Algade, det nuværende Fanøgade 4, lå skolestue og mødelokale i forlængelse af hinanden. Mødelokalet blev i øvrigt benyttet til gymnastiksal. På første sal var der et værelse med et lille køkken til lærerinden. Vand måtte hun

hente ved en vandpumpe hos en genbo. Bagved bygningen var der et udendørs toilet. Der var ingen skolegård, så børnene måtte lege på fortovet eller på vejen.

Skolen i Jerslev fungerede indtil 1954, da den blev slået sammen med Østervrå Friskole, der var oprettet i 1954.

Kirke i Jerslev

Adventistsamfundet havde et stort ønske om at få bygget en rigtig kirke i Jerslev. I sommeren 1962 sikrede samfundet sig en byggegrund ved Frederik Lunds ejendom i Borgergade. Menigheden, der på det tidspunkt talte 54 medlemmer, har stået sammen om opgaven med at opføre kirken. Ved begravelser bruges Folkekirkens kirkegård.

Kirken i Jerslev deler i dag præst med kirken i Østervrå. Der afholdes bibelstudium lørdag kl. 10, efterfulgt af en gudstjeneste kl. 11.

I næste nummer af bladet kommer der en artikel med en hilsen fra Jerslev menighed af i dag.

Hvem danner kirken i 2009?

Fortsatt fra side 19

tro og lære på en positiv måde. Mange unge stiller i dag aktuelle spørgsmål ved menighedens arrangementer og organisation.

På en af de caribiske øer havde jeg for nogle år opgaven at undervise 30 timer i menighedsvækst for 50 prædikanter. Vi belyste sagen fra mange sider. Og da vi kom til spørgsmålet om menighedens unge, opdagede jeg at man her døbte mange allerede i ni-ti års alderen. Som svar på mine betænknings, hvor jeg kom ind på frafaldsproblemet, der kunne finde sted når de helt unge nåede pubertetsalderen blev det indrømmet mange forlod menigheden ved denne overgang. Dog havde man erfaring for at selve dåbshandlingen gav unge et stærkt bånd til menigheden som bragte mange tilbage når man havde gjort sine negative erfaringer. Et forespørgsel har vist at meget få i vore menigheder er under 15års alderen.

4. Indvandrere har i flere europæiske

lande været en enestående gave til kirken i en verdslig tidsalder. Syvende Dags Adventister fra Asien, Afrika og Syd Amerika, som har valgt at flytte til Europa grundet uheldige forhold in deres hjemlande, har ofte et konservativt syn på både læresætninger og livsstil. Og det har hjulpet europæiske menigheder både i aktiviteter og loyaliteter.

Myndighederne i Norden har generelt været mere åbne for muslimske flygtninge. Dog er der også Adventister iblandt immigranterne. Skandinaviske menigheder ville få en velkommen aktiv gruppe kristne om man mere bevidst opsøgte disse trosfæller, og havde et program der tiltrak dem.

I næste udgave af Aktiv Pensionstid vil vi videre analysere de udfordringer vi som Adventist kristne står over for i det 21nde århundrede.

Lad os altid have i tanke at menighedens eksistens er en guddommelig forordning. Dens trivsel er imidlertid betroet de kristne medlemmer

Aktiv Pensjonstid

Organ for Syvendedags Adventistsamfunnets Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivindgjertsen@gmail.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Kasserer i Danmark:
Hanne Essendrop, Hybenvænget 1,
4180 Sorø. Tlf. 57 83 46 22

Postadresse i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo. Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Ellen M. Kaspersen
Vestland Heia, 1890 Rakkestad. Telefon: 69223422
mob. 99748305g. E--post: ellenmka@hotmail.com

Bankgirokont: 1135 11 20438

LIKE- STILLING

Stemmerett har vi alle,
så fremt vi står i manntallet.
Hvorfor ikke kvinnetallet? Jeg bare spør,
når det er flest av oss, idag som før.
En mannsalder er noe som fenger,
skjønt det er bevist at kvinnen lever lenger.

Vi sier også i manns minn,
hva er i veien
med hukommelsen til en kvinne?
Vi sier Mor Norge og fedreland,
så der kan vi gå hand i hand.
Men vi går i fedrenes spor,
var der ingen spor etter a`mor?
Vi kommer i grevens tid,
grevinnens tid er kanskje forbi?

Vi spiser et herremåltid,
om kokka er kvinne har intet å si.
Hos dyrene går det også igjen,
den samme diskrimineringen:
Å være stolt som en hane er ikke så galt,
men å bli kalt en høne det er fatalt.
Hva lyder verst, synes du,
å være olm som en okse,
eller dum som ei ku?

En arbeidsgamp intet skjellsord er,
det er verre å bli kalt ei gammel mærr.
Er du ung og litt av ei type,
blir du kalt for ei lekker rype,
men når du blir eldre er det ikke gøy,
å bli kalt for ei gammel røy.

Flere byer i Norges land
har fått navn etter en mann.
Kristiansand og Kristiansund,
den ene kunne blitt kalt Kristinelund.
Farsund er oppkalt etter han far,
og Mandal etter en annen kar.
Trond fra Trondheim er dessverre
for meg en aldeles ukjent herre.
Kongsvinger og Kongsberg det sier seg selv
at vi døper om Kongsberg til Dronningfjell
Og Fredrikstad døper vi om på ny,
og kaller den for Åseby.
Ikke en by er kalt opp etter oss -
hvis vi ikke skal regne med HØNEFOSS.

*Lilleba Ranes leste dette diktet
under Eldretreffet, 26.april i år.*